

Ένα κάθε μήνα

Άγαπητοί μου Ένοριίτες

Σέ κάποιες από τίς περικοπέσ του Εὐαγγελίου, πού διαβάζονται κατά τίς Θεϊές Λειτουργίες, τό κείμενο ἀρχίζει μέ τό: *«Τῷ καιρῷ ἐκείνω...»*, ἐκείνη τήν ἐποχή, ὅταν ζοῦσε ὁ Χριστός, τότε συνέβη αὐτό τό γεγονός. Σέ κάποιες ἄλλες τό κείμενο ἀρχίζει μέ τή φράση: *«Εἶπεν ὁ Κύριος...»*.

Αὐτό τό *«Εἶπεν ὁ Κύριος»*, θά μπορούσαμε νά τό παρομοιάσουμε μέ μία ἔκρηξη πυρηνικῆς βόμβας μυρίων μεγατόνων, ἢ μέ ἕνα σεισμό πού νά συγκλονίσει ὀλόκληρη τή γῆ ἢ μέ ἕνα τσουνάμι πού νά ἰσοπεδώσει τά πάντα. Ἡ ἰσχὺς τῶν λόγων του Χριστοῦ ξεπερνᾷ τά ὅρια του χώρου καί του χρόνου. Ἔχει ἐμβέλεια αἰωνιότητος. Τό εἶπε καί ὁ ἴδιος ὁ Χριστός: *«Ὁ οὐρανός καί ἡ γῆ θά παρέλθουν, τά λόγια μου ὅμως δέν θά παρέλθουν, θά μείνουν αἰώνια»*. Λουκ. ΚΑ' 33

Ἄν αὐτή εἶναι ἡ πραγματικότητα, ποιά ἄραγε θά πρέπει νά εἶναι ἡ στάση μας ἀπέναντι στά λόγια του Χριστοῦ; Πῶς θά πρέπει νά στεκόμαστε ἀπέναντι στόν ἄπειρο καί πάνσοφο Θεό; Ἡ μόνη στάση μας, ἀρμόζει νά εἶναι ἡ στάση τῆς ὑπακοῆς μέ ταπείνωση. Ἡ πλήρης καί ὀλοκληρωτική ἀποδοχή ὅλων τῶν λόγων του Χριστοῦ. Ἀκόμη κι ἂν δέν τά καταλαβαίνουμε σέ ὅλη τους τήν ἔκταση.

Τά λόγια του Θεοῦ εἶναι σοφά, εἶναι ἀληθῆ, εἶναι ζωή. Εἶναι γιά ἐμᾶς τοὺς ἀνθρώπους. Γι' αὐτό οἱ ἄνθρωποι καί οἱ κοινωνίες, πού δέν ἀποδέχονται τοὺς λόγους του Ἰησοῦ Χριστοῦ, ζοῦν μία μωρία κι ἕνα ψεῦδος, καί στή πορεία καταλήγουν στή νέκρωση καί τή σήψη.

Ἕνας ἀπό τοὺς φοβερούς λόγους του Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ εἶναι καί ὁ ἐξῆς: *«Εἶναι ἀδύνατο νά μὴν ἔλθουν τά σκάνδαλα. Ἀλλά ἀλλοίμονο σ' ἐκεῖνον ἀπό τόν ὁποῖο προέρχονται. Τόν συμφέρει νά κρεμασθεῖ μία μυλόπετρα στό λαιμό του καί νά πέσει στή θάλασσα νά πνιγεῖ, παρά νά σκανδαλίσει ἕναν ταπεινό καί ἀδύναμο ἄνθρωπο. Προσέχετε τοὺς ἑαυτοὺς σας!»* Λουκ. ΙΖ' (1-2)

Τί λέει ὁ Χριστός; Ἡ αὐτοκτονία, τό πνίξιμο στή θάλασσα, πού εἶναι σίγουρη κόλαση, εἶναι συμφερότερη ἀπό τό νά σκανδαλίσω κάποιον μέ τήν συμπεριφορά μου. Μέ τά λόγια μου, μέ τίς πράξεις μου.

Τό φάσμα τοῦ σκανδαλισμοῦ εἶναι εὐρύτατο καί τό μέγεθος διαφέρει ἀναλόγως μέ τή θέση πού ἔχω μέσα στήν Ἐκκλησία, μέσα στήν κοινωνία. Ὁ ἱερός ψαλμωδός (Ψαλμ. Γ' 2) τό σκάνδαλο καί τήν πρόκληση τά ὀνομάζει ὑπερηφάνεια. Τά ὀνομάζει καύχηση καί ἀσέβεια καί καταφρόνηση καί ἀλαζονεία ἀπέναντι στό Θεό. Δηλαδή, Θεέ, δέν σέ ὑπολογίζω, κάνω ὅ, τι ἐπιθυμῶ, ὅ, τι μ' ἀρέσει, δέν μέ νοιάζει γιά κανέναν καί γιά τίποτα. Στή συνέχεια μᾶς ζωγραφίζει τήν κατάσταση τοῦ ἀπλοῦ ἀνθρώπου, τοῦ μικροῦ, τοῦ πτωχοῦ. Καί λέει ὅτι, αὐτός ὁ ἄνθρωπος «ἐμπυρίζεται», δηλαδή κατακαίγεται, παίρνει φωτιά, λειώνει, πονάει φοβερά.

Εἶναι ὄντως φοβερή καί δεινή ἡ θέση καί ἡ κατάσταση πού βρίσκεται ὁ προκαλούμενος, ὁ σκανδαλιζόμενος. Προκαλεῖται! Σκανδαλίζεται! Τί νά κάνει; Πῶς νά ἀντιδράσει; Μέ ποιό τρόπο νά ἀντιμετωπίσει τή φλόγα, τήν πύρωση τῆς προκλήσεως;

Ὅταν οἱ ἔχοντες καί κατέχοντες τά πλούτη ἐπιδεικνύονται ἀδιαφορώντας τό κοινωνικό σύνολο.

Ὅταν οἱ ποικίλοι ἄρχοντες εἶναι ἀλαζόνες, προκλητικοί, ἀπολυταρχικοί, αὐθαίρετοι.

Ὅταν οἱ ἄδικοι, οἱ κλέφτες, οἱ ὑποκριτές, οἱ ψεῦτες, οἱ συκοφάντες, οἱ δόλιοι ἐπιπλέουν καί κινοῦν τά νήματα τῆς κοινωνίας.

Ὅταν οἱ σαρκικοί, οἱ διεστραμμένοι, οἱ ἀσεβεῖς μέ θρασύτητα καί ἀναίδεια ἐπιδεικνύονται καί προβάλλονται.

Ὅταν, ὅταν, ὅταν...

Πῶς, τά μικρά παιδιά, οἱ ἔφηβοι, οἱ νέοι, οἱ ἀπλοί καί ἀδύναμοι ἄνθρωποι, πῶς νά φυλαχθοῦν καί νά διατηρηθοῦν ἀλώβητοι; Πῶς νά μὴν ἀγανακτήσουν ἀπό τήν χειμαρρώδη ὄρμη τῆς ἠθικοκοινωνικῆς πυρκαγιᾶς; Μέ ποιό τρόπο νά διαμαρτυρηθοῦν; Πῶς νά ἀντιδράσουν;

Ἄφρασα τελευταῖο τόν σκανδαλισμό καί τήν πρόκληση ἀπό τήν ἀναίσχυνη ἐνδυμασία πολλῶν κοριτσιῶν καί γυναικῶν. Ἡ εἰκόνα πού ἐπικρατεῖ σ' ὀλόκληρο τόν Ἑλλαδικό χῶρο κατά τή διάρκεια τοῦ καλοκαιριοῦ εἶναι οἰκτρή καί ἀποκαρδιωτική. Σέ ὅλους τοὺς χώρους, στοὺς δρόμους, στά πάρκα, στά μαγαζιά, ἀκόμα καί στοὺς Ναούς, ἡ κατάσταση ἔχει ξεφύγει ἀπ' τή λογική, ἀπό τό ἠθικό, ἀπό τή σοβαρότητα. Ἡ λέξη ντύνομαι ἔχει χάσει τήν ἔννοιά της. Ντύνομαι, σήμερα, θά πεῖ, ἀφαιρῶ ὅσο περισσότερα ροῦχα μπορῶ.

Οἱ γυναῖκες ἔχουν χάσει τό μεγαλεῖο τους, τήν ἀξιοπρέπεια, τήν ἀξία τους, τήν ἱερότητα τῆς προσωπικότητάς τους. Ἔχουν διαγράψει ὅ, τι

ὄμορφο μπορεί νά τίς χαρακτηρίσει: Παρθενία, ἀγνότητα, τίμια συζυγία, μητρότητα, νοικοκυρωσύνη, στοργή, προσφορά, ἀγάπη... Ἔχουν ὑποβιβάσει τόν ἑαυτό τους σέ ἓνα εὐτελές θηλυκό μέ μηδαμινή ἀξία. Αὐτό τό ξεγύμνωμα, ἐκτός ἀπό τόν εὐτελισμό τους, ἀποτελεῖ συγχρόνως καί ἓνα φοβερό σκανδαλισμό πρὸς ὅλους τοὺς ἄνδρες, ἀπό τὰ μικρότερα ἀγόρια μέχρι καί τοὺς γέροντες.

Τό ἄσεμνο ντύσιμο εἶναι ἓνας διαρκῆς πυροβολισμός στό νοῦ καί στό συναίσθημα, στήν ἐπιθυμία καί στήν ὅλη ὑπαρξιακή ὑπόσταση τοῦ κάθε ἄνδρα, μέ καταλυτικές καταστροφικές συνέπειες, ὅχι μόνο στόν ἀνδρικό πληθυσμό ἀλλά στήν κοινωνία ὁλόκληρη. Δεν εἶναι μία ἀπλή ἀμαρτία, εἶναι μία φοβερή ἔνδειξη ἀποστασίας ἀπό τό ἅγιο θέλημα τοῦ Θεοῦ.

Μετά ἀπό ἓνα τέτοιου μεγέθους σαρκικό καταιγισμό, **πῶς** θά μπορέσει κάποιος νά σταθεῖ ὄρθιος καί ἐγκρατής καί συνετός καί ἀγνός; **Πῶς** θά μπορέσει ὁ ἕγγαμος νά κρατήσῃ στήν τιμή καί τήν ἀξιοπρέπεια τήν οἰκογένειά του; **Πῶς** θά μπορέσει ὁ νέος νά σκεφθεῖ ὀρθά καί νά ἀποφασίσῃ σοβαρά γιά τή δημιουργία οἰκογένειας; **Πῶς** θά μπορέσει ὁ γέροντας νά σταθεῖ σῶφρων καί συνετός καί σεβάσιμος;

Ἡ κάθε πρόκληση, ἀγαπητοί μου, ὁ κάθε σκανδαλισμός εἶναι πραγματικά μία ἀδυσώπητη πύρωση, μία χωρίς ἔλεος μαστίγωση τοῦ κάθε «μικροῦ» ἀνθρώπου, ὅπως εἶπε ὁ Κύριός μας. Ἡ κραυγή Του εἶναι διαπεραστική μέσα στοὺς αἰῶνες: **«Ἀλλοίμονο σέ ὅλους ἐκείνους πού σκανδαλίζουν»!**

Ἄς σταματήσουμε «νά κλωτσᾶμε στά καρφιά μέ γυμνά πόδια». Ἐμεῖς θά πληγωθοῦμε.

Μέ πραγματικό πόνο καί πολλή ἀγάπη πρὸς ὅλους ἐκείνους, πού σκανδαλίζουν, καί μέ τήν εὐχή νά σταματήσῃ αὐτό τό ἠθικό κατρακύλημα. Μήν ἀπατώμαστε. Στό τέλος θά συναντήσουμε τήν καταστροφή. Στῶμεν καλῶς! Ἄς ἀκούσουμε τόν Θεό!

Ἄς πρῶτοπρεσβύτερος Βασίλειος Λ. Βασιλείου